

Referat despre organizarea politica si administrative a sumerienilor

Cele mai vechi formatii politice sumeriene, aparute inca in al IV-lea mileniu i.e.n., au fost orasele-state totodata centre administrative, culturale si religioase, fiecare cu respectivul sau teritoriu rural din jur, lucrat de comunitatile obstesti ale oamenilor liberi. Numeroase dar mici (populatia unuia nu trecea de 50 000 de locuitori), orasele-state conduse de regi sau de guvernatori (patesi) erau mereu in conflict intre ele, pentru suprematia politica sau acapararea de noi teritorii.

Regalitatea sumeriana mai pastra inca anumite caractere gentilice; totodata insa si-a asumat treptat si caracterele proprii Orientului Antic de mai tirziu. Initial, regele era conducatorul absolut politic, militar, religios, administrativ si juridic; dar incepind din mileniul al III-lea i.e.n. el si-a transferat aceste prerogative reprezentantilor sau delegatilor sai (preoti, judecatori, functionari, ofiteri superiori), care si-au consolidat progresiv pozitia sociala si economica. Marea masa a populatiei era formata din oameni liberi agricul-tori meseriasi, negustori si scribi.

(Sub raportul structurii economice si sociale nu se poate vorbi aici de un "stat sclavagist", ca la greci sau la romani. In legatura cu aceasta problema si cu modul de productie tributual, caracteristic unora dintre civilizatiile orientale ale timpului, a se vedea capitolul privind civilizatia chineza.)

Fiecare oras-stat isi avea divinitatea sa suprema, protectoare. Dar "zeul orasului-stat era in realitate regele sau" (L. Woolley). Regele se considera nu zeu el insusi, ci loctiitorul acestei divinitati supreme. Statul sumerian era un stal esentialmente teocratic. Functiile religioase si cele civile ale regelui nu se distingeau clar unele de altele. Hotaririle regelui erau inspirate de divinitate ceea ce insemna ca monarhia era socotita de origine divina. Zeitatea suprema isi indica loctiitorul, pe viitorul rege, printr-un act pur magic: pronuntandu-i numele.

Indatoririle principale ale regelui erau de ordin religios. El era prin definitie marele preot; el era reprezentantul zeului pe pamint si delegatul oamenilor pe linga zeu: intermediar intre pamint si cer. A doua andatorire a regelui era de a-si administra statul pe care il considera proprietatea sa personala ingrijindu-se andeosebi de constructia si intretinerea canalurilor si digurilor.

In fine, el avea andatorirea de a-si proteja supusii; ca atare, regele era si judecatorul suprem, precum si supremul sef militar. Dispunea de resurse proprii considerabile, rezultate nu numai din impozite, ei si din comert pe cont propriu. Isi avea propriii sai agenti comerciali. Percepea taxe sau achizitiona marfuri de la caravanele care strabateau Mesopotamia, depozitindu-le apoi si comercializandu-le.

Monarhia era absoluta si puternic centralizata. Administratia statului era sub controlul unui inalt dregator cu functie de "prim-ministru". Regele Babiloniei avea doi loctiitori (la Sippar si Larsa) care tineau legatura directa cu "primul-ministru". Imperiul babilonian era impartit in provincii, fiecare cu

un guvernator autoritate in acelasi timp civila si militara.

In fruntea oraselor, "primarii" erau asistati de un consiliu, un sfat de batrini. Aparatul functionaresc era clar ierarhizat si eficient. Scribii-functionari erau gratificati si cu proprietati agricole (variind dupa rang intre 6 si 69 ha).